

UŽ? ZUŠ!

ROZHOVOR

s Davidem Vacke

hu-
deb-
ka

vý-
tvár-
ka

ta-
nc

ta-
má-
ak

ZKOUŠKY
NANEČISTO

Vyzkoušejte si **PŘIJÍMAČKY**

LÉTO

se Zuškou

Zahrada **PAULA KLEE**
a pro náruživé hráče
PEXESO

zuška

UHERSKÉ HRADIŠTĚ

č. **1**

duben
2022

LIDUŠKA

zuška

UHERSKÉ HRADIŠTĚ

online

YouTube zuška

f zuskaUH

WWW zusuh.cz

Obrázek na obálce - žákyně ze třídy J. Magdálkové při práci na ptačí budce pro projekt „Zahrada Paula Klee“.

V časopisu jsou dále použity práce z tohoto projektu jako ilustrace k textům. Na přípravě pro tisk se podíleli žáci předmětu Výtvarná a multimediální tvorba.

LIDUŠKA

vychází 4× ročně • číslo 1/2022
22. 4. 2022 • Uherské Hradiště
evidenční číslo: MK ČR E 23647

vydavatel:
Základní umělecká škola
Uherské Hradiště
Mariánské náměstí 125
686 01 Uherské Hradiště
IČO: 46254323
www.zusuh.cz

redakční rada:
Jiří Pospíchal, Hana Nemravová,
Jitka Magdálková, Jarmila Krystoňová,
Martina Gogolová, Martin Šimčík,
Michal Stránský
produkce: Martina Gogolová
grafika: Michal Stránský, Martin Šimčík
sazba: Michal Stránský, Martin Šimčík
tisk: Agentura NP Staré Město

Vážení a milí přátelé naši Zušky,

svět se roztočil jako na bláznivém kolotoči a my hledáme pevný bod, na kterém postavíme svoji existenci. Svět umění není nic stabilního a neměnného ale právě proto, trochu paradoxně, přináší své jistoty. Jistoty krásy, sounáležitosti a svobody.

Umění bylo a je vždy svobodné. Jinak to není umění. Toto si na naší škole velmi dobře uvědomujeme, a proto ke každému našemu žákovi přistupujeme jako k individualitě, která svým uměním může změnit svět. Hlásíme se hrdě k odpovědnosti za náš vesmír. A proto jsme velmi rádi nabídli a také přijali mezi nás žáky z Ukrajiny. Začali chodit do výuky klavíru, zpěvu, tance či výtvarky. Pokud o někom dalším víte, neváhejte jej mezi nás poslat.

Do našeho světa umění, krásy
a svobody.

Na společné zážitky se těší

Jiří Pospíchal
ředitel ZUŠ Uherské Hradiště

Дорогі друзі нашої початкової художньої школи!

Світ крутиться неначе шалена карусель і тому ми хочемо знайти якусь певну опору на якій побудуємо себе самих. Світ мистецтва не є чимось стабільним і незмінним, але саме тому, як би це парадоксально не звучало, він приносить якусь свою певність. Певність краси, приналежності та свободи.

Мистецтво завжди було і буде вільним. Інакше, це б не було мистецтвом. В нашій школі ми це прекрасно усвідомлюємо, тому ставимося до кожного учня, як до особистості, яка може змінити світ своїм мистецтвом. Ми гордо беремо на себе відповідальність за наш Всесвіт. Тому ми б з радістю запросили до себе учнів з України на уроки з фортепіано, співів, танців чи образотворчого мистецтва. Якщо ви знаєте когось, кого б це зацікавило, не роздумуючи запрошуйте їх до нас.

У наш світ мистецтва, краси та свободи.

На спільні враження і спогади з нетерпінням чекає

Іржі Поспіхал
Директор школи

David Vacke

Rodák z Uherského Hradiště působil přes třicet let ve Slováckém divadle jako inspicient, herec a režisér. Věnuje se také moderování a scénickému čtení. Režijně spolupracuje s Divadlem v Lidovém domě Vsetín, s VÚS Ondráš či uměleckou agenturou Pierrot... a nyní také se ZUŠ Uherské Hradiště na jejím novém televizním pořadu.

Radmila Mrázová

Narodila se roku 1980 v Uherském Hradišti. Je absolventka ZUŠ Uherské Hradiště, literárně-dramatický obor. Vystudovala GUH a divadelní fakultu JAMU v Brně, obor Dramatická výchova (2002–2007). V absolventském ročníku začala učit na Základní umělecké škole Uherské Hradiště LDO, tedy Literárně-dramatický obor, a učí zde doposud. Při výuce divadelní tvorby se specializuje na pohybové divadlo a tvorbu autorských inscenací.

foto Martina Gogolová

Inspicient, herec a režisér

Radmila Mrázová hovoří
s Davidem Vacke

R: Davide, můžeš, prosím, trochu zavzpomínat na své dětství? Na tatínka Vojtěcha Vackeho, kterého naši čtenáři určitě znají – spisovatel, scénárista, dramatik i dramaturg,...

D: Těch vzpomínek na tátu je moc, přestože zemřel příliš brzy, když mně bylo patnáct roků. Ačkoliv byl pořád v divadle, kam jsem já jako malý chodil jen jednou za rok na pohádku, předal mi toho strašně moc. Stále nechápu, jak to za tak krátkou dobu stihl. Táta je zásadní člověk v mém životě a dodnes jsem se vlastně úplně nesrovnal s jeho brzkým odchodem. A táta byl samozřejmě také tím rozhodujícím pojítkem s divadelním světem. Živě si pamatuji, jak mi přivezl na chalupu divadelní scénář ke hře Nikola Šuhaj loupežník a já si mohl zahrát svoji první dětskou roli. Psal se rok 1985 a od toho okamžiku jsem byl lapen divadlem fatálním způsobem. Střídal se dětské role, pomáhal jsem kulisákům stavět scény, poté jsem v divadle dělal uvaděče, štychoval jsem a po gymnáziu jsem nastoupil už natrvalo...

...ale zpátky k tátovi. Kromě divadelních zkušeností mně dal hlavně zásadní vybavení, co se týče lidské stránky. Často si říkám, že bych měl být lepší, abych se mu aspoň přiblížil v jeho ohleduplnosti a životní moudrosti, toleranci... Mám ho tak hluboko v srdci, že se mně o tom nemluví úplně dobře. Spousta těch drobných střípků se začíná spojovat do nějakého celku a člověk postupem času spíš hledá ty hlubší stopy než jednotlivé historky. Nedávno jsem navštívil tátovo rodiště na Křivoklátsku Nezabudice, které má zvláštní sílu a atmosféru, o které píše tatínek ve své knize Růže platí divadlo. Zmiňuje tam rodnou ves jako zdroj životní síly hlavní hrdinky, potažmo sebe samého. A já to tam pořád cítím.

R: Vraťme se zase k tobě. Byl jsi dětský herec – chodil jsi taky do zušky?

D: Nechodil. Přesto jsem nebyl „ušetřen“ několika pedagogických poznámek pramenících od kantora zušky, tehdejšího pana režiséra, později ředitele Slováckého divadla, Igora Stránského, který na zušce dlouhé roky vedl dramatař. Režiroval pohádku Jak se bubnuje na princezny, kde jsem měl svoji druhou dětskou roli. A pamatuju si úplně přesně, jak mně hned na první zkoušce bylo vysvětleno, že se neříká „já jsem“, ale „já sem“, že se „j“ na začátku slova nevyslovuje!

R: A vzal sis to k srdci?

D: Ano, snažím se. A vzhledem k

tomu, že jsem potom po boku Igora Stránského strávil v divadle několik desítek let, těch pedagogických poznámek bylo samozřejmě mnohem víc a já jsem za ně rád.

A nejedna připomínka končila „to říkám už dětem na lidušce“!

R: Když jsme u toho Igora Stránského, tak nemůžu nezmínit, že jsme my dva měli svatbu ve stejný den, měsíc a rok. My v kostele a ty s Irenkou na radnici...

D: To je pro mě překvapivá informace! Hezká náhodička. Ano, nás oddával Igor Stránský, který si dokonce kvůli nám přehodil na radnici „směnu“, což nám ale neřekl a bylo to pro nás velmi milé překvapení. Celá svatba byla krásná....

R: ...tak ale teď se vraťme ze svatby zase do Zušky, kde vznikl nový televizní pořad pro celou rodinu, a ty jsi byl osloven naším panem ředitelem, aby ses podílel na vzniku celé koncepce, scénáře a poté ho jako profesionál také režíroval...

D: Ano, byla to pro mě nová zkušenost, protože po hledání toho správného formátu jsme se v našem tvůrčím týmu rozhodli vytvořit pořad, který se skládá z takových krátkých reportáží a zároveň tam je výrazný prostor pro práci s dětmi, s dětskými moderátory. Vznikl pilotní díl, který nám ukáže, jakým způsobem budeme pracovat příště a poučíme se z prvotních chyb.

R: Jaký byl štáb?

D: Pro výsledek je velmi důležitá kamera a střih, proto jsem moc

rád, že výzvu přijal Pavel Vrága, se kterým mám dobrou předchozí zkušenost z jiných projektů. Zcela zásadní byla ale spolupráce lidí ze zušky, ať už to byla tvoje režisérská asistence, práce produkční, autorů znělky, animace, až po samotné učitele a děti, kteří v pořadu vystupují. Velmi jsem byl spokojen s přístupem výtvarnice Jitky Magdálkové, která vytvořila s dětmi scénu studia, což byla podstatná součást pilotního dílu. Ale všichni, kteří se objevili v závěrečných titulcích, mají na výsledku velkou zásluhu.

R: Díky televiznímu pořadu zušky jsi trochu pronikl dovnitř této instituce.. Mě by zajímalo, jak zušku vnímáš, jak se prezentuje na veřejnosti?

D: Víím, že existuje časopis Liduška, že Zuška často koncertuje a vystavuje, ale díky mé vytíženosti to nejsem schopný sledovat úplně aktivně a užít si to jako divák. Zažil jsem například v minulém či předminulém roce akci ZUŠ OPEN, když jsem šel městem... Mám ale k této instituci velký obdiv. Když jsem se dozvěděl, kolik dětí navštěvuje hradišťskou zušku, že je to snad 1900 žáků, tak to je naprosto ne-skutečné a ohromující číslo. Proto jsem moc rád, že její hlavní budova je krásně opravená, zaslouží si to.

R: Zmínil jsi svoji vytíženost, čím teď žiješ, co děláš?

D: Je to souběh několika prací...dohrávám inscenace ve Slováckém divadle, na částečný úvazek pracuji v uherskohradišťské nemocnici, kde

Moderátoři a hosté pořadu ve studiu

zajišťují kontakt s privátním sektorem, věnují se agentuře Pierrot, která pořádá scénická čtení pro děti a jejich rodiče, do toho moderování, scénaristické a režijní spolupráce... také jednou měsíčně v televizi TVS moderují pořad Ticho ve studiu...

R: A máš čas na nějaký koníček, co tě těší?

D: V posledních letech jsem začal hodně běhat, ale od té doby, co nastala tato pracovní kolize, tak běh se do toho souběhu nevejde, ale věřím, že se k němu zase vrátím v intenzivnější míře. Práce v nemocnici mně dává vnitřní smysl a cítím vůči vedení i jednotlivým lékařům velký závazek, ale co mě nejvíc naplňuje a těší, jsou právě scénická čtení, zpětné vazby ze škol a od diváků mně dělají radost a cítím dostatečný prostor pro seberealizaci. Našli jsme formát, který děti baví, a hlavně to má i přesah. Píší nám učitelé, že za třicet let své pedagogické kariéry nezažili tak velký zájem o knížky, jak po naší návštěvě...co víc si člověk může přát? Navíc když můžu tvořit s lidmi, ke kterým mám absolutní důvěru a vím, že pro úspěch každé produkce udělají maximum. Vedle titulů pro děti či řekněme rodin-

ných, hrajeme také pro dospěláky povídku Karla Čapka „Skandální aféra Josefa Holouška“. Ačkoliv od napsání povídky uplynulo téměř sto let, je stále aktuálnější, a navíc čapkovsky vtipná a mrazivá zároveň.

R: Já si vzpomínám na Poštáckou pohádku...

D: Ano, tu hrajeme pořad, a vidíš, zase Čapek! Celkově máme na repertoáru 8 titulů a nejspíše na podzim by měl přibýt devátý.

R: Vráť se na závěr k naší škole... jak vnímáš Zušku v souvislosti s okolním světem?

D: Vzhledem k tomu, že jsem do Zušky nikdy nechodil a nepůsobil v ní ani jako pedagog, tak si můžu jen domýšlet, že část dětí bere zušku jako startovní pozici pro uměleckou profesi a část dětí tam tvůrčím způsobem stráví svůj volný čas, což je rozhodně velmi bohatý způsob rozšiřování si svých schopností, rozhledu, vnímání světa kolem sebe. Myslím si ale, že je velmi podstatné pro jakoukoliv školu, aby se děti potkaly s pedagogem, který je pro ně nejen autoritou v daném oboru, ale dá jim i něco víc. A na základní umělecké škole to platí dvojnásob, protože v tomto věku se ten lidský balíček doplňuje obzvláště citlivě a zásadně.

R: Co bys na závěr vzkázal našim žákům, rodičům a pedagogům?

D: Ať se jim nový televizní pořad líbí! Jsem moc zvědavý na reakce a budu rád, když nám někdo třeba

i napíše, abychom se poučili pro příští díly, protože každá kritika a polemika je dobrá. Je skvělé, že Zuška prosakuje a působí na veřejnost všemi různými směry, že se nebojí pořádat koncert v rockovém klubu Mír, vydává časopis, točí svůj vlastní televizní pořad...není divu, při tak velkém množství dětí a pedagogů musí zákonitě škola generovat obrovské množství energie a estetiky, a je moc dobře, když se to všechno dostává ven a nezůstává to zavřené ve třídách školy.

Moderátoři pořadu při veřejné předpremiéře v Kině Hvězda.

Více o samotném pořadu si můžete přečíst na straně 17.

LÉTO se Zuškou

aneb prázdninová Zuška

Co to vlastně je

Základní umělecká škola Uherské Hradiště srdečně zve všechny děti na Léto se ZUŠkou. Jde o příměstské tábory, na kterých zažijí spoustu dobrodružství, odpočinou si od online světa a poznají nové kamarády – to vše ruku v ruce s uměním hudebním, výtvarným, tanečním či literárně-dramatickým, ve spojení se zdravým pohybem.

Děti mají na výběr z velice pestré palety aktivit, od zkoumání výtvarných a tanečních technik přes objevování světa klavíru, varhan, či kytary až po divadlo, dokumentární fotografii a natáčení filmu.

Jak se přihlásit

přihlásit se mohou žáci ZUŠ UH i další zájemci
věkový limit: viz info k jednotlivým kempům
více informací a přihláška
na www.zusuh.cz/kempy
tel.: 572 551 489

Letní taneční škola

Termín: 11.-15.7.2022

Místo konání:

Zuš Uherské Hradiště

Kapacita: 20-25 osob

Věk: od 11 let

Cena: 2.000,- Kč

Kontaktní osoba:

Jitka Adamíková,

jitka.adamikova@zusuh.cz,

Jarmila Krystoňová,

jarmila.krystonova@zusuh.cz

Velké hudební hraní pro malé děti

Termín:

sobota 2.7. v čase 9.00-12.00

a 14.00-17.00 hodin

Sobota 27.8. v čase 9.00-12.00

a 14.00-17.00 hodin

Místo konání:

Zuš Uherské Hradiště

Kapacita: 10 osob

Věk: 5-9 let

Kontaktní osoba: Jitka Slivečková,

jitka.sliveckova@zusuh.cz

Komedie dell'arte

aneb s výtvarkou

a dramatikem na skok do Itálie

Termín: 20.-22.7.2022

Místo konání:

Zuš Uherské Hradiště

Kapacita: 16 osob

Věk: od 11 let

Cena: 900,- Kč

Kontaktní osoby:

Jitka Magdálková,

jitka.magdalkova@zusuh.cz,

a Radmila Mrázová,

radmila.mrazova@zusuh.cz

Divadelní tábor

Termín: 9. – 16.7.2022

Místo konání:

kemp Vlčák u Osvětiman

Věk: 6–18 let

Cena: 4.100,- Kč

Kontaktní osoba:

Stanislav Nemrava,

stanislav.nemrava@zusuh.cz

Léto s tancem

Termín: 25. – 29.7.2022

Místo konání: Zuš Staré Město

Kapacita: 15–20 osob

Věk: 7–13 let

Cena: 2.200,- Kč

Kontaktní osoba:

Veronika Kaštaníková,

veronika.kastankova@zusuh.cz

Příměstský hudební tábor (kytara, klavír)

Termín: 18. – 22.7.2022

Místo konání: Zuš Staré Město

Kapacita: 30 osob

Věk: 6–16 let

Cena: 2.500,- Kč

Kontaktní osoba: Marcela Pánková,

marcela.pankova@zusuh.cz,

tereza.krhovska@zusuh.cz

Staň se na týden filmařem

Termín: 1. – 5.8.2022

Místo konání:

Zuš Uherské Hradiště

Kapacita: 16 osob

Věk: 13–17 let

Cena: 1636,- Kč

Kontaktní osoba: Zuzana Dubová,

zuzana.dubova@zusuh.cz

CLARINA
MUSIC

Váš dodavatel hudebních nástrojů

www.clarina.cz

Základní umělecká škola
Uherské Hradiště
vás zve na

PŘIJÍMACÍ TALENTOVÉ ZKOUŠKY

pro školní rok
2022/2023

Podrobnější informace
jsou na dalších stránkách,
kde jsme pro Vás připravi-
li názorné ukázky
přijímacích
zkoušek

www.zusuh.cz
sekce TALENTOVKY

Nový televizní pořad!

UŽ? ZUŠ!

Žáci a učitelé Základní umělecké školy v Uherském Hradišti dostali tvůrčí chuť na něco nového a tak se rozhodli vykouzlit televizní pořad pro celou rodinu. Ve spolupráci s **televizí TVS** tak vznikl pilotní díl, na kterém se podíleli učitelé a žáci všech oborů zušky. Televizní pořad pod názvem „**UŽ? ZUŠ!**“ se v televizi TVS vysílal od půlky března celkem ve 32 reprízách!

Ale před tím se konala ještě slavnostní předpremiéra v kině Hvězda, kde se představili všichni tvůrci:

námět: Jiří Pospíchal

scénář: David Vacke, Radmila Mrázová

scéna, výtvarné zpracování: Jitka Magdálková a děti výtvarného oboru

animace: Martin Šimčík a žáci Výtvarné a multimediální tvorby

autoři hudební znělky: Jiří Pospíchal, Pavel Štulír

nahrála: Cimbálová muzika Pavla Štulíra

asistent režie: Radmila Mrázová

produkce: Martina Gogolová

kamera, střih: Pavel Vrága

režie: David Vacke

Celým televizním pořadem i slavnostní předpremiérou nás provedli skvělí moderátoři – **Anežka Hanáková a Tobiáš Ondrůšek**.

A víte co? To nejde popsat...to musíte vidět! **UŽ? ZUŠ!**

<https://itvs24.cz/porady> – nebo přímo pod QR kódem➡

A už se chystá další díl!! Kdy bude ve vysílání televize TVS? UŽ? Ještě ne, ale sledujte pozorně webové a facebookové stránky školy, aby vám to neuniklo! ZUŠ!

tvsv

ZAHRADA Paula Klee

Žáci výtvarného oboru naší Zušky vytvořili soubor výtvarných děl inspirovaný malířem Paulem Klee, který se představí ve **Slováckém muzeu** ve Smetanových sadech v Uherském Hradišti **od 19. května** do 10. července 2022.

Výstava, která se rozroste z prostor Muzea do přilehlého parku a rozkvetne v zahradu variací se přirozeně prolne s oborem hudebním, tanečním i literárně dramatickým, neboť výtvarnou tvorbou Paula Kleea prostupuje hudba i poezie.

Proto se **v den vernisáže 25. května** můžete těšit na dětské výtvarné dílničky, tanec, hudbu i divadlo.

Zahrada je místem odpočinku, dětských her a především ptáčích sněmů. Pořídít ptáčích budky do parku se tedy nabízelo a autorka projektu Jitka Magdálková neváhala a strhla s sebou všechny kolegy výtvarníky. A pomalovat budky v duchu Paula Kleea? Skvělý nápad!

Přijďte se podívat, kolik jich zdobí park a jakou radost z nich mají jarní ptáčci!

Pan **školník** pod vedením paní učitelky **Magdálkové** a pana ornitologa umísťuje první budku na strom v Uherskohradištském parku.

malba akrylem a budka Valérie Jedelská 17 let

Lucie Mikošková 17 let, malba akrylem Dora Nagyová 13 let,
Dora Nagyová 13 let, Nikola Sabáková 10 let a Elena Pisárová 9 let

Na lavičce

aneb Jak to chodí ve výtvarce

Na jedné z laviček pod vysokým smrkem sedí dva kluci a lížou zmrzlinu. Není ještě úplně zmrzlinové počasí, ale jim to zřejmě nevadí. Jeden z nich má na nose šmouhu. Zvláštní je, že má úplně jinou barvu než zmrzlina.

„Utři si to, vypadáš jako šmoula,“ říká ten s čistým obličejem. Kluk se špinavým nosem, jmenuje se Marek, si ledabyle přejede rukou obličej a pohlédne si na dlaň:

„To je pařížská modř.“

Druhý kluk udiveně vykulí oči.

„Jdu z výtvarky,“ pokračuje Marek. Chodí tam už pátým rokem a zdá se, že je na to docela pyšný.

„Pche, tam by mě nikdo nedostal, to je pro holky,“ odfrkne si jeho kamarád.

„Náhodou, nejslavnější malíři holky rozhodně nebyli.“

Marek začne zaujatě vyprávět o projektu, na kterém letos se svými spolužáky pracuje. O Paulu Klee, malíři, kterým je tento projekt inspirován.

„A v květnu máme mít výstavu. V parku! Ve Smetanových sadech. Nebudeme vystavovat jenom

obrázky, ale taky pomalované dřevěné ptačí budky. Budou tam viset celý rok. Chápeš? Celoroční výstava!“

Kamarád vypadá, že ho to zaujalo.

Marek pokračuje:

„Paul Klee často maloval zahradní motivy. Proto ta výstava v parku. Dneska jsme si třeba prohlíželi jeho obrazy, hlavně ten, co se jmenuje Noční zahrada a hledali zajímavé tvary stromů, keřů a rostlin.“

Kreslili jsme je a vystříhovali. Pak jsme si s nimi všelijak hráli, rozmísťovali je na černém papíře tak aby se nám to líbilo a obkreslovali je pastelkami.“

„A to je všechno?“

„Kdepak. Pak to teprve začalo. Namíchali jsme si různé odstíny temper, to je druh barev. Hlavně bílou, zelenou, hnědou a černou a modrou.“

„Pařížská modř,“ zvedne důležitě prst Markův kamarád a tváří se jako Sherlock Holmes.

„Taky. Papíru, na kterém zkoušíme barvy, které namícháme, se říká vzorník. Předkreslené obrysy stromů, rostlin a keřů jsme těmi namíchanými barvami vyplňovali. Různými technikami. Třeba při tupování štěteček lehce namočíš

do barvy a potom s ním lehce poklepáváš na papír. Barvy se díky tomu dají různě překrývat a vznikají tak další zajímavé barevné odstíny.

A v druhé půlce hodiny jsme kreslili svoji vlastní představu Noční zahrady.“

„A cos nakreslil?“

„Víš co? Máme všichni takový deníček, lepíme si do něj vzorníky barev a třeba i fotokopie svých obrázků. Přinesu ti ho příští týden ukázat. Jestli by tě to teda zajímalo.“

Kluk přikývne a vypadá to, že už si vůbec nemyslí, že chodit do výtvarky je jenom zábava pro holky.

„A ty chceš být malířem?“ ptá se.

„Zajímá mě hlavně počítačová grafika, na tu budu chodit do třídy o patro výš, ale potřebuju se naučit ještě spoustu věcí o barvách, tvarech, perspektivě... Prostě si to všechno vyzkoušet na vlastní kůži,“ uzavře Marek, a ještě jednou si s úsměvem přejede dlaní nos.

Kluci se zvednou z lavičky, a pomalu se loudají přes náměstí. Na místo, kde před chvílí seděli, se slétne pár sýkorek a pečlivě vyzebávají těch několik drobků, které tu po klucích zbyly. Na jaře si možná ty samé sýkorky vyberou právě Markovu budku, aby v ní vyvedly mladé.

Madalena Anna Malúšková 14 let

Z deníku Lukáše K.

aneb Pondělí v dramaťáku

Tak už je to tady. Pondělí. Dramaťák. Oficiální název je literárně-dramatický obor, ale než to člověk vysloví... Do tašky si házím desky s textem, ponožky a pití. Na sebe volné triko a staré kalhoty a už nasedám k mamce do auta.

„A kdy budete mít premiéru?“ ptá se.

„Až to budeme umět,“ odseknu a v duchu se zastydím, ale jen trochu.

Jsou čtyři a já vcházím do třídy. Reflektory, opona, židle pro diváky... Je to takový malý divadelní sál se vším všudy. Spolu s ostatními usedám na zem. Na začátku hodiny si vždycky povídáme o tom, co jsme během týdne zažili. Vytasím se s historkou o tom, jak jsem v jídelně polil spolužáka polívkou. Pak se pouštíme do pohybové rozcvičky. V rukou paní učitelky se objevuje stará košile. Pere ji (jako), věší na šňůru (jako), nechává ji vlát ve větru (jako)... I my se stáváme košilemi, snažíme se napodobit vše, co se s košilí děje... Viset na šňůře je docela legrace.

Pak uléháme na zem a pouštíme se do dechové a hlasové rozcvičky. Každý dostal jedno períčko a snažíme se ho udržet ve vzduchu svým dechem, potom bubláme, vrčíme, chrčíme, pohráváme si s různými melo-

diemi, lámeme si jazyky na jazyko-lamech. Hotovo.

„Připravte si texty, jdeme na to.“ To jsem zvědavý, kolik mi toho v hlavě zůstalo. Učil jsem se, ale...

Letos hrajeme představení na motivy povídek Shauna Tana. Kniha se jmenuje Příběhy z konce předměstí. Vybrali jsme si několik příběhů, povídali si o nich, zkoušeli je různě rozehrávat, tvořili jsme improvizované dialogy, kreslili návrhy scény a kostýmů, vybírali rekvizity. Dokonce jsme psali své vlastní minihry. Tři příběhy už se nám podařilo zdramatizovat i vymyslet, co všechno by se mělo na jevišti odehrávat. Každou zkoušku přibude něco nového. Pomalu přestávám přemýšlet o tom, co mám dělat a co říkat a začínám si to užívat. Ale to už je skoro konec hodiny, strašně rychle to uteklo. Opět usedáme v kruhu a vykládáme si o tom, co jsme dneska dělali a plánujeme, co nás čeká příště. Loučíme se hrozně rychle a před školou už čeká mamčino auto.

„Tak co jste dneska dělali?“ zeptá se mamka.

„Nic,“ zamručím. Unaveně se uleběm na zadním sedadle, zavřu oči a v duchu si přehrávám zážitky z hodiny. Bylo to fajn!

Ale o takových věcech se přece s rodiči nemluví.

dramaťák

Cestou z baletu

aneb Co se děje v hodině v tanečním oboru

„Nezapomněla jsi tam nic, Adélko?“ ptá se maminka malé holčičky poskakující vedle ní. Ta zavrtí hlavou. S každým dalším skokem vypustí z úst jedno slovo:

„Pití, deníček, dres, sukně, punčochy, piškoty.“

„Piškoty jsem ti do batůžku nedávala,“ podiví se maminka.

„Piškoty se říká těm baletním botám,“ směje se holčička. „A ještě umím další nové slovo: plié!“ Pustí maminčinu ruku a bez ohledu na kolemjdoucí začne předvádět jeden ze základních baletních prvků. Maminka ji opět popadne za ruku:

„Pojď, prosím tě.“

Holčička cupitá vedle ní a uraženě mlčí.

„Tak co jste dnes dělali?“ snaží se prolomit dlouhé ticho maminku. Adélka by se dál ráda tvářila uraženě, ale dlouho to nevydrží a zase začne brebentit. Oči jí září, když vykládá o tom, jak si na začátku hodiny hráli s míči, švihadly a obručky.

„Tomu se říká rozcvička,“ důležitě poučuje maminku. „A pak začalo vyučování.“

Adélka vysvětluje mamince, jak má vypadat správné držení těla, přezpívá jí písničku, na kterou

s ostatními holčičkami dnes tančila, vykládá o tom, co je to těžiště, proč je tak důležité. Popisují, jak bude vypadat vystoupení, které připravují.

„A všimla sis na chodbě těch obrázků? To jsou fotografie z tanečního koncertu, který bývá vždycky na konci školního roku, a my tam budeme taky vystupovat! Ale předtím ještě pojedeme do Brrrrna na oprrrrravdový balet!“ zadrnčí Adélka. R se naučila teprve nedávno a ještě si občas rozjařeně zadrnčí, aby si svoji novou dovednost užila.

A to už jsou na autobusové zastávce. Holčička se hrne do autobusu, maminka nastupuje o něco pomaleji a užívá si chvíli ticha. Oknem rozjíždějícího se autobusu je vidět, jak se posadily vedle tebe po jednom z předních dvojsedel. Adélka z batůžku vytahuje svůj taneční deníček a ukazuje jej mamince. Maminka se spokojeně usmívá. A co tam paní učitelka Adélce zapísala? Asi něco pochvalného. Ale to už se nedozvíme, autobus mizí v zatáčce.

V tanečním sále právě začíná další hodina, v zrcadlech tanečního sálu se shlíží další holčičky, baletní tyče se dotýkají jiné dychtivé ruce.

Kristýna Šachová 14 let

ta
nec

Houpy, hou!

Jsme ty nejšťastnější housle na světě!

Naše nové pouzdro se příjemně pohupuje na zádech holčičky Markétky. Jdeme společně na hodinu! Hodinu H O U S L Í!

Dlouho jsme ležely ve skříni. Naposledy na nás hrával Markétčin dědeček, když byl ještě malý Frantík. Moc mu to nešlo. Zato Markétka! A už jsme tu.

Pan učitel má příjemný hlas. Jako naše strunu G. Vždycky Markétce všechno pěkně vysvětlí a je s ním legrace. Frantík, Markétčin dědeček, dostával smyčcem přes prsty, občas i brečel. Tenkrát, kdysi dávno říkával, že by mu to šlo líp, kdyby měl lepší housle.

Ale už dost. Jdeme hrát.

Ladíme. A...

„Máš kalafunu?“ ptá se pan učitel.
„Trošku si to mázni.“

Nejdřív se procvičujeme. Markétčiny prstíky nás šimrají na krku v krkolomných hmotech. Už hrajeme druhou polohu*. K té se dědeček Frantík nikdy nedostal!

„Co byl hlavní domácí úkol?“ zní další otázka pana učitele. „Vedení

Co vyprávěly housle aneb Jedna hudební lekce

koncertě? Jééé!

Markétka nesmí zapomenout pozvat dědečka. Ať vidí, že to rozhodně nebylo houslemi.

Ještě chvíle popovídání s panem učitelem a jdeme domů.

Houpy, hou!

Jsme ty nejšťastnější housle na světě!

*houslová poloha
Postavení levé ruky podle vzdálenosti od základní (první) polohy.

*korepetice
Doprovázení. V tomto případě doprovází klavír housle.

smýčce? A povedlo se? Prosím tě o ještě trošku větší oblouk. Bude to lépe znít a nemusíme kupovat dražší housle. A uslyší tě nejen v první řadě.“

Zníme krásně. Vibruje nám celé tělo!

„Co jsme začínali minule? Stupnicí? Tak dnes pojďme od přednesu. Tedy od koncertní skladby.“

Struny se nám chvějí očekáváním. Markétka už umí skladbu skoro zpaměti, ale občas ještě mrkne do not. Pan učitel na ni nespěchá, všechno potřebuje čas.

„Výborně.“

Zvládli jsme to!!!!

„Pojďme na korepetici* *. Už to umíš pěkně,“ říká pan učitel. „Pečlivě vnímej rytmus klavíru, ať nám neuteče.“

Markétka se hihňá. Jak ji známe, určitě si představuje klavír, jak prchá Prostřední ulicí a ona s panem učitelem pádí za ním.

„Jde ti to skvěle. Tak to už se těším na koncert.“

Jak by ne, každý den jsme poctivě cvičili.

Počkat...Cože? Budeme hrát na

proplouvá městem

22. února proběhlo v Klubu kultury předvýběrové kolo pěvecké soutěže **Zazpívej slavičku 2022**. O postup soutěžila více než stovka dětí. V porotě zasedli tři z našich pedagogů – Anna Pospíchalová, Pavel Šturlík a Jakub Špalek. Jsme moc rádi, že jsme se na tomto krásném projektu mohli podílet!

Nebojíme se toho! **24. února** se uskutečnil první koncert naší školy v místním klubu Mír! Večer pod názvem **Rocková Zuška** měl tři části. Saxofony střídaly bicí a kytary, které v závěru vybuchly v rockových kapelách. A nebylo to rozhodně naposled. Děkujeme klubu Mír!

Žáci a učitelé naší Zušky dostali tvůrčí chuť na něco nového a tak se rozhodli vykouzlit televizní pořad pro celou rodinu. Ve spolupráci s televizí **TVS** tak vznikl pilotní díl, na kterém se podíleli učitelé a žáci všech oborů Zušky. Televizní pořad pod názvem „**UŽ? ZUŠ!**“ se v televizi TVS poprvé objevil v premiérovém vysílání ve středu 16. března v 18:30 a slavnostní předpremiéra, kde se představili tvůrci pořadu, proběhla v neděli **13. března** v kině Hvězda. Dobrovolné vstupné jsme věnovali našim ukrajinským přátelům, na účet Člověka v tísní putovalo 6135 Kč. Děkujeme všem dárcům i kinu Hvězda! **A sledujte nás, další díl se už chystá!**

Sál Reduty **18. března** rozezněl Koncert D dur Johanne Brahmsa v podání houslového virtuosa a taky našeho pana ředitele **Jiřího Pospíchala** a Czech Virtuosi s panem dirigentem Erikem Ledenhandlerem. Zuška děkuje Klubu kultury za umožnění neopakovatelného zážitku!

